Dosarul nr.2a-213/2025 I instanță
Nr. PIGD 2-25059353-05-2a-04112025 judecător Gîscă Oxana

judecătoria Cimișlia

D E C I Z I E

26 august 2026 **mun. Comrat**

Completul de judecată al Curţii de Apel Sud, sediul Comrat
În componența:
președintele ședinței, judecătorul Mironov Andrei
judecătorii Colev Grigori și Hudoba Valeri
grefieri Zaicova Reghina, Satirova Marina
cu participarea:
reprezentantului intimatului Manolache Ion, avocatul Berezovschi Vladislav

examinând în ședință publică, în ordine de apel, apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției împotriva hotărârii judecătoriei Cimișlia din 22 iulie 2025, adoptată pe cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de avocatul Berezovschi Vladislav în interesele lui Manolache Ion către Inspectoratul General al Poliției, Inspectoratul Național de Securitate Publică, intervenienți accesorii agentul constatator al Inspectoratului Național de Securitate Publică, Cușnir Iurie, Ministerul Justiției al Republicii Moldova privind repararea prejudiciului material și moral cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere contravențională și compensarea cheltuielilor de judecată,

audiind raportul judecătorului Mironov Andrei asupra cauzei și esenței apelului, analizând materialele cauzei și audiind pozițiile părților,

A C O N S T A T A T:

1. ***<u>Circumstanţele cauzei:</u>***

La data de 30 aprilie 2025, avocatul Berezovschi Vladislav acționând în interesele lui Manolache Ion a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, Inspectoratul Național de Securitate Publică, intervenienți accesorii agentul constatator al Inspectoratului Național de Securitate Publică, Cușnir Iurie, Ministerul Justiției al Republicii Moldova privind repararea prejudiciului material și moral cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere contravențională și compensarea cheltuielilor de judecată. (f.d.4-6)

În motivarea acțiunii s-a invocat, că la data de 12 martie 2022 de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Cușnir Iurie, a fost întocmit pe numele lui Manolache Ion procesul-verbal cu privire la contravenţie nr. MAI 05472411 în baza art. 228 alin. (3) din Codul contravențional, fiind sancționat cu amendă în mărime de 9 unități convenționale şi 3 puncte de penalizare.

La data de 29 martie 2022, avocatul Berezovschi Vladislav în interesele lui Manolache Ion a depus contestaţie împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie MAI05 472411 şi deciziei agentului constatator, iar prin hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Buiucani din 08 septembrie 2022 a fost admisă contestaţia depusă împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie MAI05 nr.472411 și a fost anulat procesul-verbal cu privire la contravenţie, cu încetarea procesului contravenţional din alte motive care afectează în mod esenţial fondul cauzei şi acestea nu pot fi înlăturate de către instanţa de judecată. Hotărârea a intrat în vigoare la data de 22.09.2022.

Reclamantul a mai menționat că, în legătură cu contestarea procesului-verbal cu privire la contravenţie, a suportat cheltuieli de judecată, care constau în 3000 lei achitați pentru serviciile avocatului şi suma de 644 lei pentru combustibil, pentru a asigura prezenţa avocatului la şedinţa din 13.07.2022, cheltuieli care sunt reale, necesare şi rezonabile şi pe care reclamantul le solicită de la pârâți.

Reieşind din faptul că, tragerea ilegală la răspundere contravenţională i-au dezechilibrat reclamantului starea emoţională, l-au făcut uşor iritabil, i-au provocat sentimente de nesiguranță în onestitatea colaboratorilor poliţiei, solicită compensarea prejudiciului moral cauzat, pe care îl apreciază la suma de 10000 lei, ca fiind o compensare bănească echitabilă a suferințelor morale cauzate prin acţiunile ilegale ale poliţiei.

În scopul colectării probelor pentru înaintarea prezentei cereri, întocmirii cererii de chemare în judecată şi reprezentării intereselor în faţa instanţelor

judiciare, reclamantul a suportat cheltuieli de judecată în mărime de 4000 lei, pe care le pretinde a fi încasate de la pârâți.

2. <u>Soluția instanței de fond:</u>

Prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 22 iulie 2025, s-a admis parțial acțiunea depusă de Manolache Ion.

S-a încasat de la Inspectoratul General al Poliției în beneficiul lui Manolache Ion suma de 1000 (una mie) lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere contravențională, suma de 3000 (trei mii) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în legătură cu depunerea contestației împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI05 nr. 472411 din 12 martie 2022, suma de 4000 (patru mii) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în prezentul proces de judecată, suma de 200 (două sute) lei cu titlu de taxă de timbru, iar în total suma de 8200 (opt mii două sute) lei.

În rest, s-a respins pretențiile privind repararea prejudiciului material în sumă de 644 lei, a prejudiciului moral în partea ce excedă suma încasată de 1000 (una mie) lei cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere contravențională, ca neîntemeiate. (f.d.87, 96-102)

3. <u>Solicitarea apelantului:</u>

La data de 22 iulie 2025, Inspectoratului General al Poliției al MAI a RM nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond a înaintat apel nemotivat împotriva acesteia solicitând: admiterea cererii de apel; casarea integrală a hotărârii judecătoriei Cimișlia din 22 iulie 2025; pronunțarea unei noi decizii, prin care să fie respinsă acțiunea reclamantului. (f.d.91-92)

La data de 22 septembrie 2025, Inspectoratului General al Poliției al MAI a RM a înaintat apel motivat împotriva hotărârii judecătoriei Cimișlia din 22 iulie 2025, prin conținutul căruia a indicat, că nu este de acord cu concluziile instanței de fond expuse în hotărâre emisă la 22 iulie 2025, considerându-le a fi lipsite de suport juridic neargumentate, iar în ansamblu hotărârea fiind una neîntemeiată și pasibilă de a fi casată. (f.d.104-119)

Menționează că, potrivit recomandărilor Avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni privind calitatea hotărârilor judecătorești, motivarea clară și analiza corespunzătoare a circumstanțelor cauzei constituie cerințe fundamentale ale unei hotărâri judecătorești și o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil.

Indică că hotărârile judecătorești trebuie să fie motivate astfel încât părțile să înțeleagă raționamentul instanței și considerentele care au determinat adoptarea soluției.

Susține că instanța de fond nu a ținut cont de aceste deziderate, adoptând o hotărâre neîntemeiată, fără examinarea completă și obiectivă a circumstanțelor cauzei și fără aprecierea corespunzătoare a materialului probator administrat. Consideră nejustificată concluzia primei instanțe privind admiterea parțială a acțiunii civile și încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Menționează că, prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Central, din 22 iulie 2025, a fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de avocatul Vladislav Berezovschi în interesele lui Ion Manolache, fiind dispusă încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției a sumei de 1 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, 3 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în procedura contravențională, 4 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în prezentul proces civil și 200 lei cu titlu de taxă de timbru, în total 8 200 lei.

Indică că, la 12 martie 2022, în privința lui Ion Manolache a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI05 472411, prin care acesta a fost sancționat în temeiul art. 228 alin. (3) din Codul contravențional, fiindu-i aplicată amendă în mărime de 9 unități convenționale, echivalentul a 450 lei, și 3 puncte de penalizare.

Menționează că, la 29 martie 2022, Ion Manolache a contestat procesul-verbal contravențional și decizia agentului constatator, iar prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 8 septembrie 2022, contestația a fost admisă, actele respective fiind anulate, cu încetarea din motive care afectează esențial fondul cauzei și nu pot fi înlăturate.

Susține că anularea procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei agentului constatator nu constituie, prin sine, un temei suficient pentru angajarea răspunderii civile delictuale a Inspectoratului General al Poliției, în lipsa constatării condițiilor prevăzute de lege pentru repararea prejudiciului.

Indică că agentul constatator, la depistarea unei fapte care poate fi calificată drept contravenție, este obligat să întreprindă măsurile prevăzute de Codul contravențional, inclusiv să constate fapta, să administreze probele și să întocmească procesul-verbal cu privire la contravenție. Din acest motiv, exercitarea atribuțiilor legale de serviciu nu poate fi calificată automat drept acțiune ilicită

doar pentru faptul că actele întocmite au fost ulterior anulate de instanța judecătorească.

Menționează că, potrivit art. 383 și 384 din Codul contravențional, persoana în privința căreia a fost pornit procesul contravențional beneficiază de dreptul la repararea prejudiciului în condițiile stabilite de lege, însă realizarea acestui drept presupune existența temeiurilor legale și demonstrarea circumstanțelor care justifică angajarea răspunderii autorității publice.

Consideră că instanța de fond a interpretat eronat prevederile respective, întrucât nu a stabilit existența unor acțiuni sau inacțiuni ilicite ale agentului constatator care să justifice obligarea Inspectoratului General al Poliției la repararea prejudiciului pretins de reclamant.

Susține că acțiunile agentului constatator au fost efectuate în exercitarea atribuțiilor de serviciu și în conformitate cu prevederile legislației contravenționale, iar anularea ulterioară a procesului-verbal nu demonstrează, în mod automat, caracterul ilicit al acestora.

Indică că intimatul Ion Manolache a invocat prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, considerând că anularea procesului-verbal contravențional constituie temei pentru repararea prejudiciului moral și material.

Susține că prevederile Legii nr. 1545/1998 sunt aplicabile numai în cazurile expres stabilite de lege, iar circumstanțele invocate de reclamant nu se încadrează în situațiile prevăzute de art. 3 din legea menționată. Consideră că aplicarea unei amenzi contravenționale de către agentul constatator, urmată de anularea procesului-verbal de către instanța judecătorească, nu atrage automat răspunderea patrimonială a statului.

Menționează că, pentru angajarea răspunderii civile delictuale, este necesară întrunirea cumulativă a condițiilor referitoare la existența faptei ilicite, prejudiciului, legăturii de cauzalitate și vinovăției, în cazurile în care legea impune această din urmă condiție.

Consideră că intimatul nu a demonstrat existența acestor condiții, iar instanța de fond nu a stabilit prin ce acțiuni concrete agentul constatator ar fi încălcat prevederile legale și în ce mod acestea ar fi determinat producerea prejudiciului pretins.

Invocă prevederile art. 118 alin. (1), art. 119 și art. 130 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile și obiecțiile, iar instanța este obligată să aprecieze probele administrate sub aspectul pertinenței, admisibilității, veridicității și suficienței acestora.

Susține că reclamantul nu a prezentat probe veridice, pertinente și concludente care să confirme existența prejudiciului moral, caracterul ilicit al acțiunilor agentului constatator și legătura de cauzalitate dintre aceste acțiuni și prejudiciul invocat.

Referitor la repararea prejudiciului moral, menționează că, potrivit prevederilor art. 2036 și 2037 din Codul civil, acordarea compensației bănești presupune stabilirea existenței unor suferințe fizice sau psihice, precum și aprecierea circumstanțelor concrete în care acestea au fost cauzate.

Indică că intimatul nu a demonstrat că, în urma întocmirii procesului-verbal contravențional, ar fi suportat suferințe fizice sau psihice, că i-ar fi fost afectate onoarea, demnitatea ori reputația sau că ar fi suferit alte consecințe negative care să justifice acordarea compensației bănești.

Consideră că prima instanță a dispus neîntemeiat încasarea sumei de 1 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, fără a stabili existența prejudiciului și fără a motiva suficient circumstanțele care justifică acordarea acestei compensații.

Menționează că repararea prejudiciului moral nu poate fi dispusă exclusiv în temeiul anulării procesului-verbal contravențional, în lipsa probelor care să confirme existența prejudiciului și întrunirea condițiilor legale pentru angajarea răspunderii civile.

Cu referire la cheltuielile de asistență juridică, invocă prevederile art. 94 și 96 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora cheltuielile de judecată se compensează în condițiile legii, iar cheltuielile pentru asistența juridică trebuie să fie reale, necesare și rezonabile.

Susține că, la stabilirea cuantumului cheltuielilor de asistență juridică, instanța urmează să țină cont de complexitatea cauzei, timpul și volumul muncii efectuate de avocat, dificultatea problemelor juridice examinate, rezultatul obținut și caracterul rezonabil al sumelor solicitate.

Consideră că reprezentantul intimatului nu a prezentat suficiente probe care să confirme volumul efectiv al serviciilor juridice prestate, timpul consacrat cauzei și

necesitatea cheltuielilor solicitate, motiv pentru care încasarea sumei de 3 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică este neîntemeiată.

Menționează că instanța de fond nu a apreciat corespunzător caracterul real, necesar și rezonabil al acestor cheltuieli, dispunând compensarea lor fără o motivare suficientă.

Referitor la cheltuielile de judecată, inclusiv taxa de timbru, invocă prevederile Codului de procedură civilă și ale Legii taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023, susținând că instanța de fond nu a verificat corespunzător temeiurile legale pentru încasarea sumelor respective și nici condițiile de repartizare a cheltuielilor judiciare.

Consideră că, în lipsa temeiurilor pentru admiterea acțiunii civile, nu există nici temeiuri pentru obligarea Inspectoratului General al Poliției la compensarea cheltuielilor de asistență juridică și a celorlalte cheltuieli de judecată suportate de reclamant.

Menționează că prima instanță a aplicat eronat normele de drept material și procesual, nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și nu a apreciat corespunzător probele administrate, ceea ce a determinat pronunțarea unei hotărâri neîntemeiate.

În concluzie, consideră că acțiunea civilă înaintată de avocatul Vladislav Berezovschi în interesele lui Ion Manolache privind repararea prejudiciului moral, material și compensarea cheltuielilor de judecată este neîntemeiată, întrucât nu au fost demonstrate condițiile legale pentru angajarea răspunderii Inspectoratului General al Poliției.

La data de 04 noiembrie 2025, cauza a parvenit spre examinare la Curtea de Apel Sud. (f.d.134)

4. <u>Termenul de declarare a apelului.</u>

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) Cod de procedură civilă, *termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel*.

Completul de judecată constată că, potrivit materialelor cauzei apelul a fost declarat în termenul legal prevăzut, or, la data de 22 iulie 2025 judecătoria Cimișlia a pronunțat dispozitivul hotărârii, iar apelul nemotivat a fost declarat la fel în data de 22 iulie 2025.

5. <u>Argumentele părților:</u>

În ședința de judecată a instanței de apel, avocatul Berezovschi Vladislav

acționând în interesele lui Manolache Ion a declarat că, cererea de apel urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Menționează că la emiterea hotărârii instanța de fond corect a apreciat circumstanțele cauzei și situația de fapt, dispunând în mod întemeiat admiterea parțială a cererii de chemare în judecată.

În ședința instanței de apel celelalte părți în proces fiind legal citate despre data, ora și locul examinării cauzei, - nu s-au prezentat.

Reieșind din prevederile art. 379 alin. (2) Cod de procedură civilă, unde se indică că *neprezentarea în şedinţă de judecată a apelantului sau intimatului, a reprezentanţilor acestora, precum şi a unui alt participant la proces, citaţi legal despre locul, data şi ora şedinţei, nu împiedică judecarea apelului*, Completul de judecată a decis examinarea cauzei în lipsa participanților legal citate și care nu s-au prezentat la proces.

6. <u>Aprecierea instanței de apel:</u>

Audiind partea prezentă în proces, analizând legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de apelant în cererea de apel și a materialelor din dosar, Completul de judecată concluzionează că apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al MAI a RM urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Cimișlia din 22 iulie 2025, din următoarele motive.

Potrivit prevederilor art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, *instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe*.

În conformitate cu prevederile art. 25 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa trebuie să cerceteze direct şi nemijlocit probele, să asculte explicaţiile părţilor şi intervenienţilor, depoziţiile martorilor, concluziile expertului, consultaţiile şi explicaţiile specialistului, să ia cunoştinţă de înscrisuri, să cerceteze probele materiale, să audieze înregistrările audio şi să vizioneze înregistrările video, să emită hotărârea numai în temeiul circumstanţelor constatate şi al probelor cercetate şi verificate în şedinţă de judecată.*

Potrivit art. 117 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, *probe în cauze civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor*

şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.

Conform art. 118 alin. (1) și (3) Cod de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.*

Conform prevederilor art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.*

În temeiul art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluționării cauzei şi admisibilitatea acţiunii*.

Conform art. 373 alin. (1), (2) și (5) Cod de procedură civilă, *instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. Instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Potrivit art. 6 § 1 CEDO, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil. Dreptul la un proces echitabil vizează respectarea principiului egalităţii armelor, unde fiecare din părţi urmează să obţină posibilitatea de a-şi prezenta cauza în condiţii egale, care să nu o plaseze într-o situaţie net dezavantajoasă în raport cu partea adversă.

Totodată, Completul de judecată consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea cauza

Garda Ruiz contra Spaniei (Marea Cameră), din 21 ianuarie 1999, § 26; *Moreira Ferreira contra Portugaliei*, (nr. 2) (Marea Cameră); din 11 iulie 2017, § 84, 98).

Completul constată că, respectiva normă garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligațiilor instanţei de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind unicul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

Instanța de apel remarcă că, hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei și care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet și au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei.

În conformitate cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță şi pe probele cercetate în ședință de judecată*.

Astfel, prevederea legală enunțată mai sus în mod expres, obligă instanţa de apel să verifice circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul celor relatate, Completul reține că sarcina instanţei de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 din Codul de procedură civilă, în condiţiile în care instanţa de fond a soluţionat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reţinute de către aceasta.

Respectiv, conform practicii CtEDO instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de instanţa inferioară, (cauza *Hirro Balani contra Spaniei,* nr.18064/91 din 09 decembrie 1994, §27; cauza *Georgiadis contra Greciei,* nr. 21522/93 din 29 mai 1997, §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al

Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație și o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce iau fost prezentate.

La caz, instanţa de apel verificând în raport cu prevederile art. 238-241 Cod de procedură civilă, legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanțe, constată că aceasta ***urmează a fi menținută***, or, concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei, iar normele de drept material au fost aplicate ***corect***.

Completul de judecată constată că, prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Subsecvent, instanța de apel constată, că la data de 12 martie 2022, de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică a IGP, Cușnir Iurie a fost întocmit pe numele lui Manolache Ion procesul-verbal cu seria și nr. MAI05 472411 cu privire la contravenția prevăzută de art. 228 alin. (3) Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea cu amendă în mărime de 9 unități convenționale și cu aplicarea a 3 puncte de penalizare.

La data de 08 septembrie 2022 a fost emisă hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, prin care s-a admis contestația depusă de avocatul Berezovschi Vladislav în interesele lui Manolache Ion împotriva deciziei de sancţionare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria şi nr. MAI05 472411 din 12 martie 2022, întocmită de către agentul constatator al SEMS a Inspectoratului Național de Securitate Publică a IGP Iuri Cuşnir, pe semnele contravenției prevăzute de art. 228 alin. (3) din Codul contravențional. S-a declarat nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenţie şi s-a încetat procesul contravenţional, din alte motive care afectează în mod esențial fondul cauzei și acestea nu pot fi înlăturate de către instanța de judecată. Hotărârea a devenit irevocabilă prin neatacare la data de 22 septembrie 2022. (f.d.8-10)

Prin consecință, la data de 30 aprilie 2025, avocatul Berezovschi Vladislav acționând în interesele lui Manolache Ion a depus cerere de chemare în judecată

împotriva Inspectoratului General al Poliției, Inspectoratul Național de Securitate Publică, intervenienți accesorii agentul constatator al Inspectoratului Național de Securitate Publică, Cușnir Iurie, Ministerul Justiției al Republicii Moldova privind repararea prejudiciului material și moral cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere contravențională și compensarea cheltuielilor de judecată. (f.d.4-6)

Prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 22 iulie 2025, s-a admis parțial acțiunea depusă de Manolache Ion. S-a încasat de la Inspectoratul General al Poliției în beneficiul lui Manolache Ion suma de 1000 (una mie) lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere contravențională, suma de 3000 (trei mii) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în legătură cu depunerea contestației împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI05 nr.472411 din 12 martie 2022, suma de 4000 (patru mii) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în prezentul proces de judecată, suma de 200 (două sute) lei cu titlu de taxă de timbru, iar în total suma de 8200 (opt mii două sute) lei. În rest, s-a respins pretențiile privind repararea prejudiciului material în sumă de 644 lei, a prejudiciului moral în partea ce excedă suma încasată de 1000 (una mie) lei cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere contravențională, ca neîntemeiate. (f.d.87, 96-102)

La data de 22 iulie 2025, Inspectoratului General al Poliției al MAI a RM nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond a înaintat apel nemotivat, iar la data de 22 septembrie 2025 a înaintat apel motivat împotriva acesteia solicitând: admiterea cererii de apel; casarea integrală a hotărârii judecătoriei Cimișlia din 22 iulie 2025; pronunțarea unei noi decizii, prin care să fie respinsă acțiunea reclamantului. (f.d.91-92, 104-119)

Subsecvent, Completul constată că, argumentele invocate în apel nu sunt temeinice și plauzibile, pentru a fi admise, cu casarea hotărârii instanței de fond, la această concluzie instanța de apel a ajuns, pentru motivele ce succed.

Cu titlul de cadru legal relevant cauzei, Completul remarcă prevederile art. 1 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25 februarie 1998, care statuează că, *prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul şi condiţiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acţiunile ilicite comise în procesele penale şi contravenţionale de organele de urmărire penală, de procuratură şi de instanţele judecătoreşti*.

Conform prevederilor art. 2 alin. (1) din aceiași Lege, *prin acțiuni ilicite se înțelege - acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni)*.

Totodată, în accepțiunea art. 3 din Legea citată supra, *este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul ,comunității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare. Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcție de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură și din instanțele judecătorești*.

Conform prevederilor art. 6 al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, *dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare; b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare; c) adoptării de către instanța judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravențional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice; d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, în condițiile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, în privința persoanei achitate sau scoase de sub*

urmărire penală, a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

De asemenea, potrivit art. 10 al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, *dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea și în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art. 6 din Lege*.

În accepțiunea art. 13 din Legea 1545, *repararea prejudiciului specificat la art. 7 lit. a), c)- g) și în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul când prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreținut din bugetul local - din contul acestui buget. Prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe*.

Astfel, în cauza *Kudla contra Poloniei*, din 28 octombrie 2000, § 152, Curtea a reținut, că „*Articolul 13 garantează existența unui remediu intern prin care se pot obține compensații pentru o încălcare a drepturilor garantate de Convenție, remediu care trebuie să fie disponibil, eficient și suficient*".

În această ordine de idei sunt relevante și prevederile art. 374 alin. (3) Cod contravențional care indică că, *procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum și al normelor dreptului internațional și ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte*.

În acest context este de remarcat că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Ziliberberg contra Moldovei*, Curtea a statuat că, contravenția constituie o infracțiune minoră și se bucură de acoperire procesuală a drepturilor fundamentale ale omului stipulate în CEDO.

Prin urmare, pentru prejudiciul material sau moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către agentul constatator, este responsabil organul care a constatat contravenția.

Totodată, urmează de reținut că, potrivit art. 384 alin. (2) lit. u) din Codul contravențional, *persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional are dreptul să ceară și să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională*.

În temeiul dispozițiilor legale citate se instituie obligația generală a statului de a repara persoanelor fizice prejudiciul material și moral cauzat prin atragerea ilegală la răspundere contravențională.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, *orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime*.

Potrivit art. 15 alin. (1), (2) Cod civil, *apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară. Modul de soluționare a litigiului dintre părți până la adresare în instanță de judecată poate fi prevăzut prin lege sau contract*.

Conform art. 2007 alin. (1) Cod civil, *prejudiciul cauzat persoanei prin acţiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanţelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăţia persoanei responsabile, în următoarele cazuri:*

a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea;

b) aplicare ilegală, în calitate de sancţiune contravenţională, a arestului, a muncii neremunerate în folosul comunităţii;

c) acţiuni sau inacţiuni care au dus, după caz, la:

- constatarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărâre, a încălcării drepturilor sau libertăţilor fundamentale ale unei persoane şi dispunerea achitării unor sume în beneficiul acesteia;

- pronunţarea unei hotărâri de către o instanţă judecătorească naţională, ca urmare a condamnării statului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care s-a dispus achitarea unor sume din contul statului.

Subsecvent, Completul instanței de apel constată, că formulând cererea de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI a RM și Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP al MAI a RM, Manolache Ion a pretins la repararea prejudiciului moral prin atragerea ilegală la răspundere contravențională, încasarea prejudiciului material suportat în cadrul examinării cauzei contravenționale și a tuturor cheltuielilor de judecată.

La caz, Completul reține constatările din hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 08 septembrie 2022, prin care s-a declarat nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție și s-a dispus încetarea procesului contravențional

pornit în privința lui Manolache Ion pe semnele contravenției prevăzute de art. 228 alin. (3) din Codul contravențional, din motive care afectează în mod esențial fondul cauzei și nu pot fi înlăturate de către instanța de judecată, circumstanță care urmează a fi apreciată în raport cu condițiile legale de angajare a răspunderii autorității publice și cu temeiurile de reparare a prejudiciului invocate în prezenta cauză.

Subsecvent, instanța de apel reține că, contrar susținerilor apelantului, în cauza vizată sunt întrunite condițiile angajării răspunderii patrimoniale a autorității publice, or, prin hotărârea judecătorească irevocabilă a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 08 septembrie 2022, s-a declarat nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI05 nr. 472411 din 12 martie 2022 și s-a dispus încetarea procesului contravențional pornit în privința lui Manolache Ion, din motive care afectează în mod esențial fondul cauzei și care nu pot fi înlăturate de instanța judecătorească.

În acest context, Completul de judecată subliniază că hotărârea judecătorească menționată, devenită irevocabilă la 22 septembrie 2022, confirmă lipsa unui temei juridic valabil pentru menținerea sancțiunii contravenționale aplicate intimatului. Prin urmare, Inspectoratul General al Poliției nu poate invoca legalitatea deciziei de sancționare fără a ține seama de efectele juridice ale hotărârii prin care aceasta a fost desființată.

Deși exercitarea atribuțiilor de serviciu de către agentul constatator presupune dreptul și obligația acestuia de a constata contravențiile și de a aplica sancțiunile prevăzute de lege, aceste atribuții trebuie realizate cu respectarea condițiilor materiale și procedurale stabilite de legislația contravențională. Simpla împrejurare că agentul constatator a acționat în exercitarea funcției sale nu exclude răspunderea autorității publice pentru consecințele unei sancționări care, în urma controlului judecătoresc, a fost lipsită de efecte juridice.

Or, în speță, Manolache Ion a fost supus unei sancțiuni contravenționale constând în amendă de 9 unități convenționale și aplicarea a 3 puncte de penalizare, fiind nevoit să conteste actele emise de agentul constatator pentru a obține înlăturarea consecințelor juridice ale acestora. Prin hotărârea judecătorească din 08 septembrie 2022, contestația sa a fost admisă, iar procesul contravențional a fost încetat, ceea ce demonstrează că sancțiunea aplicată nu putea fi menținută în condițiile constatate de instanța competentă.

În consecință, argumentul apelantului potrivit căruia anularea procesului-verbal contravențional nu constituie, prin sine, temei pentru repararea prejudiciului nu poate determina respingerea acțiunii. Deși anularea unui act contravențional nu atrage în mod automat acordarea despăgubirilor, în prezenta cauză aceasta trebuie apreciată în coroborare cu natura sancțiunii aplicate, efectele produse asupra persoanei sancționate și cheltuielile suportate pentru contestarea actelor respective.

Referitor la susținerea apelantului privind inaplicabilitatea Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, Completul de judecată constată că aceasta rezultă dintr-o interpretare restrictivă a dispozițiilor legale, fără luarea în considerare a reglementării speciale cuprinse în art. 13 din legea menționată.

Astfel, deși art. 3 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 1545/1998 reglementează, între altele, repararea prejudiciului cauzat prin aplicarea ilegală a amenzii contravenționale de către instanța judecătorească, art. 13 din aceeași lege prevede distinct că prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe.

Prin urmare, legiuitorul a reglementat expres posibilitatea reparării prejudiciului cauzat prin aplicarea ilicită a sancțiunilor pecuniare contravenționale de către autoritățile competente, altele decât instanțele judecătorești. Interpretarea susținută de apelant, potrivit căreia persoana sancționată contravențional de un agent constatator nu ar putea beneficia de repararea prejudiciului în condițiile Legii nr. 1545/1998, ar lipsi de efect juridic dispoziția specială cuprinsă în art. 13 din această lege.

Completul de judecată ține să menționeze că, această concluzie este susținută și de prevederile art. 384 alin. (2) lit. u) din Codul contravențional.

Din interpretarea coroborată a acestor prevederi rezultă că persoana sancționată contravențional în mod ilicit nu este lipsită de dreptul la repararea prejudiciului pentru simplul motiv că sancțiunea a fost aplicată de un agent constatator, iar nu de o instanță judecătorească.

În ceea ce privește vinovăția agentului constatator, Completul precizează că obiectul prezentului litigiu nu îl constituie stabilirea răspunderii personale a acestuia, ci repararea prejudiciului pretins a fi cauzat prin activitatea autorității publice. În consecință, lipsa unei constatări distincte privind vinovăția personală a agentului constatator nu constituie, prin ea însăși, un impediment pentru examinarea și admiterea acțiunii îndreptate împotriva autorității responsabile.

Cu referire la calitatea procesuală pasivă a Inspectoratului General al Poliției, instanța de apel apreciază ca nefondată susținerea potrivit căreia repararea prejudiciului ar trebui solicitată exclusiv de la stat, prin intermediul Ministerului Justiției.

La caz, procesul-verbal contravențional și decizia de sancționare au fost întocmite de agentul constatator Cușnir Iurie, din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică al Inspectoratului General al Poliției. Prin urmare, actele care au determinat apariția litigiului provin din activitatea autorității în structura căreia agentul constatator își exercita atribuțiile de serviciu.

În condițiile în care art. 13 din Legea nr. 1545/1998 stabilește că prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța judecătorească se repară de către aceste organe, obligarea Inspectoratului General al Poliției la repararea prejudiciului nu contravine reglementărilor legale incidente.

Astfel, participarea Ministerului Justiției în anumite categorii de litigii privind răspunderea patrimonială a statului nu înlătură aplicabilitatea normei speciale care atribuie obligația de reparare autorității ce a aplicat sancțiunea contravențională ilicită.

Subsecvent, Completul de judecată consideră că prima instanță a determinat corect autoritatea obligată la repararea prejudiciului, iar argumentele apelantului privind lipsa temeiului juridic pentru angajarea răspunderii Inspectoratului General al Poliției nu justifică casarea hotărârii contestate.

Referitor la argumentele apelantului privind lipsa probelor care să confirme prejudiciul moral, Completul de judecată constată că acestea nu sunt suficiente pentru a infirma concluziile primei instanțe.

Potrivit art. 2036 alin. (1) - (3) din Codul civil, *(1) În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. (2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial. (3) Reparaţia prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea*

ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului , muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege.

Potrivit art. 2037 alin. (1) - (3) din Codul civil*, (1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcţie de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie a autorului prejudiciului, dacă vinovăţia este o condiţie a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacţie echitabilă persoanei vătămate. (2) Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanţa de judecată, luînd în considerare circumstanţele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităţilor de viaţă familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate. (3) La determinarea despăgubirii, instanţa de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obişnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularităţile cazului.*

La aprecierea existenței și întinderii prejudiciului moral, urmează a fi luate în considerație nu doar susținerile persoanei prejudiciate, ci și circumstanțele obiective ale cauzei, natura încălcării, consecințele acesteia și intensitatea suferințelor care pot fi stabilite în raport cu situația concretă.

La caz, Completul reiterează că, Manolache Ion a fost sancționat contravențional prin aplicarea unei amenzi în mărime de 9 unități convenționale și a 3 puncte de penalizare, fiind ulterior nevoit să conteste actele agentului constatator în instanța judecătorească. Procedura contravențională s-a încheiat prin declararea nulității procesului-verbal și încetarea procesului contravențional, în temeiul hotărârii judecătorești devenite irevocabile la 22 septembrie 2022.

Aceste împrejurări, examinate în ansamblu, constituie elemente obiective relevante pentru aprecierea consecințelor nepatrimoniale ale sancționării, fără ca simpla anulare a procesului-verbal să echivaleze automat cu demonstrarea oricărui prejudiciu moral pretins.

Completul observă că prima instanță nu a admis integral pretenția reclamantului privind repararea prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei, ci a redus compensația la 1 000 lei, respingând diferența solicitată. Prin aceasta, instanța de fond a delimitat întinderea despăgubirii acordate de cuantumul pretins de reclamant.

Raportând suma acordată la natura sancțiunii aplicate, necesitatea contestării acesteia pe cale judecătorească și împrejurările în care a fost încetat procesul

contravențional, Completul nu identifică motive suficiente pentru a considera că despăgubirea de 1 000 lei ar fi vădit disproporționată ori că prima instanță ar fi depășit limitele aprecierii judiciare în stabilirea acesteia.

Cu referire la cheltuielile de asistență juridică, Completul de judecată reține că acestea trebuie examinate distinct, în funcție de procedura în care au fost suportate și de temeiul juridic al recuperării lor.

Astfel, suma de 3 000 lei reprezintă cheltuielile de asistență juridică pretinse în legătură cu contestarea procesului-verbal contravențional, în timp ce suma de 4 000 lei constituie cheltuielile de asistență juridică aferente prezentului litigiu civil. (f.d.11-13)

Potrivit prevederilor art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului - proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului*.

Conform prevederilor art. 96 alin. (1)-(1^1) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile menţionate la alin.(1) se compensează părţii care a avut cîştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat*.

Împrejurarea că reclamantul a beneficiat de asistență juridică în ambele proceduri nu constituie, prin ea însăși, un temei pentru refuzul compensării cheltuielilor, întrucât acestea privesc activități juridice distincte, determinate de necesitatea apărării drepturilor sale. Prin urmare, asistență juridică acordată de avocat corespunde criteriilor formulate de legea procesuală – volumul asistenței fiind unul real, necesar și rezonabil, având în vedere complexitatea cauzei contravenționale și civile, durata procedurilor judiciare, dar cheltuielile efectuate au fost confirmate prin actele prezentate de avocat.

În ceea ce privește taxa de timbru în sumă de 200 lei, aceasta reprezintă o cheltuială de judecată suportată de reclamant la intentarea acțiunii civile, a cărei compensare a fost dispusă de prima instanță din contul Inspectoratului General al Poliției, în beneficiul lui Manolache Ion.

Or, potrivit prevederilor art. 84 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă, *taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, pentru intentarea unui proces judiciar civil sau de contencios administrativ atât în primă instanţă, cât şi în căile de atac, în temeiul legii. Taxa de timbru se achită în contul instanţelor de judecată şi se gestionează în conformitate cu art.43 din Legea finanţelor publice şi responsabilităţii bugetar-fiscale nr.181/2014. Cuantumul taxei de timbru este determinat în mărime fixă conform Legii taxei de stat nr.213/2023*.

Subsecvent, Completul de judecată apreciază că argumentele invocate de Inspectoratul General al Poliției nu sunt de natură să infirme concluziile primei instanțe privind temeiurile angajării răspunderii autorității publice și compensarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată admise. Criticile apelantului au fost examinate în raport cu circumstanțele cauzei, probele administrate și normele de drept aplicabile, fără a fi identificate motive care să justifice modificarea sau casarea hotărârii contestate.

În consecință, Completul de judecată concluzionează că argumentele apelantului nu demonstrează existența unor încălcări de drept material sau procedural care să justifice casarea hotărârii primei instanțe, motiv pentru care apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Cimișlia din 22 iulie 2025.

Totodată, Completul de judecată menționează, că în cadrul hotărârii CtEDO în cauza *Van de Hurk contra Țărilor de Jos* din 19 aprilie 1994, înalta Curte a statuat că motivarea hotărârii nu atestă obligația instanței de a da fiecărui argument un răspuns detaliat.

Subsecvent, Completul de judecată reiterează, că concluziile primei instanţe sunt întemeiate şi legale, fiind în concordanță cu prevederile art. 239 Cod de procedură civilă, astfel, hotărârea urmează a fi menținută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 385 lit. a), art. art. 389-390, 394, 434 Cod de procedură civilă al RM, Completul de judecată

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției.

Se menține hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 22 iulie 2025, adoptată pe cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de avocatul Berezovschi

Vladislav în interesele lui Manolache Ion către Inspectoratul General al Poliției, Inspectoratul Național de Securitate Publică, intervenienți accesorii agentul constatator al Inspectoratului Național de Securitate Publică, Cușnir Iurie, Ministerul Justiției al Republicii Moldova privind repararea prejudiciului material și moral cauzat în urma tragerii ilegale la răspundere contravențională și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este definitivă și executorie din momentul pronunțării, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni din momentul comunicării deciziei integrale.

Preşedintele şedinţei,

Judecător:	Judecător:	Judecător:
MIRONOV Andrei	COLEV Grigori	HUDOBA Valeri